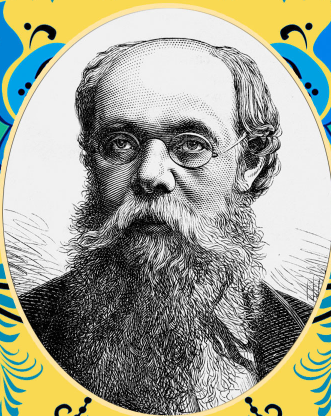

ШЕДЕВРИ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ

Олександр Кониський

ЗА КРИГОЮ

Олександр Кониський
За кригою
Серія «ШЕДЕВРИ УКРАЇНСЬКОЇ
ЛІТЕРАТУРИ», книга 1

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=17711078

Аннотация

«За кригою» Олександра Кониського – оповідання про те, як молодий хлопець втопився у крижаній ріці, рятуючи кохану***. Розповідає цю історію його старенька мати, для якої втрата єдиного сина обернулася тяжким горем. Оповідання належить до найкращих зразків малої прози автора, серед яких також «Сестра-жалібниця», «Млин» та ін.

Олександр Кониський

ЗА КРИГОЮ

Що за прегарний день видався в десяту п'ятницю! Сонечко світить, гріє, а не пече: не душно, не млосно. Повітря оксамитовою цівкою так само до тебе в груди й плине й плине, надає тобі нової свіжої сили й не дає сидіти в хаті... Я взяв бріль і пішов в село Рокитяне провідать давню свою знайому, стареньку бабусю Ольгу Чепелиху. Мені сказали з вечора, що Чепелисі недобре, ніби занедужала.

Чепелишина хата недалеко з кінця села, на горбочку, над самісеньким Удаєм (Удай – річка, доплив Десни). Вона вже давно не Чепелишина, а внуків її – од найстаршої сестри Уляни Гончарихи. Ольга давно відписала на їх і хату, й ґрунт, і поле, яке там було, аби її годували до самої смерти.

Прихожу.

В дворі тому, як у віночку, чисто-перечисто, хоч поко-
тись...

Під повіткою Ольжин внук, Максим Гончаренко, – чоловік літ так з тридцять, – сидить верхи на стелюзі та вистругує стругом ліскові обручі. Біля його малеча: хлоп'ятко й дві дівчинки – се вже Чепелишині правнуки – граються стружками: нанизують їх, ніби то бублички, та збираються «нести у город».

– Помогай біг, Максиме! – озвався я.

– День добрий, з п'ятницею!

– Майструєш?

– Ет, аби то не сидить, згорнувши руки. На осінь обручі виготовляю.

– Ониська (се Максимова жінка) дома?

– Нема, десь на лузі з полотнами, – білить... Просимо-ж до хати! Заходьте... спочинете... втомились... Пішки?

– Пішки. Гарний день такий... Бабусю провідать прийшов. Де вона? Чув, що нездужає...

– Ні, в добрий час поговорити, нічого. Дякувати – вибрикує.

– Гаразд. В хаті вона?

– Ні на задвірку. Ось я проведу вас.

– Не треба... я стежечку знаю, аби тільки Циган литок не полатав...

– Нема дома, – Ониська взяла до полотен.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.